

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoCsp/16/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6621202924
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6621202924.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Jána Auxta a JUDr. Anny Snopčokovej, v právnej veci žalobcu: P. U., narodený XX.XX.XXXX, bytom XXX XX H., S. XXX, proti žalovaným: 1/ Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom 829 90 Bratislava, Mlynské nivy 1, IČO: 31 320 155, zastúpený Remedium Legal, s.r.o., so sídlom 851 02 Bratislava - mestská časť Petržalka, Pajštúnka 5, IČO: 53 255 739, 2/ Intrum Slovakia, s.r.o., so sídlom 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, Mýtna 48, IČO: 35 831 154, zastúpený JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom 811 07 Bratislava, Mýtna 48, o ochranu práv spotrebiteľa, o určenie, že úver je bezúročný a bezpoplatkový a o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 13Csp/62/2021-217 zo dňa 03.03.2022, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k.13Csp/62/2021-217 zo dňa 03.03.2022 vo výrokoch II. a IV. p o t v r d z u j e.

II. Žalobca j e p o v i n n ý zaplatiť žalovanému 1/ a žalovanému 2/ náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Lučenec (ďalej „súd prvej inštancie“, alebo „okresný súd“) výrokom I, určil, že úver na základe Zmluvy o úvere číslo 5011341 zo dňa 13.12.2011, uzatvorenej medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaných 1/, 2/ Consumer Finance Holding, a.s., Kežmarok je bezúročný a bezpoplatkový. Výrokom II. žalobu o zapltenie sumy 3.316,46 eur zamietol, výrokom III. vyslovil, že žalobcovi sa právo na náhradu trov konania voči žalovaným 1/, 2/ vo vzťahu k výroku I. rozsudku nepriznáva a výrokom IV. vyslovil povinnosť žalobcu nahradiť žalovaným 1/, 2/ trovy konania vo vzťahu k výroku II. rozsudku, každému v rozsahu 100 %, vo výške, ako bude rozhodnuté osobitným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia.

1.1. V odôvodnení rozsudku okresný súd konštatoval skutkový a právny základ uplatneného nároku žalobcu, ktorý sa ako spotrebiteľ domáhal určenia, že úver zo Zmluvy číslo XXXXXXXX zo dňa 13.12.2011 je bezúročný a bezpoplatkový a vydania bezdôvodného obohatenia od žalovaných 1/ a 2/, pričom uviedol, že dňa 13.12.2011 so spoločnosťou „SLOVENSKÁ POŽIČOVŇA“ uzatvoril Zmluvu o poskytnutí pôžičky číslo XXXXXXXX (ďalej „zmluva o úvere“) na sumu 4.722,90 eur, ktorá bola refinancom už starších zmlúv, ktoré mal u tejto spoločnosti. Uvedený veriteľ patril do skupiny Consumer Finance Holding a. s., Kežmarok, ktorého právnym nástupcom sa na základe notárskej zápisnice NCR1 - 55029/2017 a to formou rozdelenia - zlúčením zo dňa 11.12.2017, stala Všeobecná úverová banka, a.s. Bratislava, ktorá si ako právny nástupca veriteľa na Okresnom súde Lučenec uplatnila platobný rozkaz na zapltenie istiny v sume 2.692,07 eur s príslušenstvom voči žalobcovi (v uvedenom konaní v procesnom postavení

žalovaného). V zákonnej lehote podal súčasný žalobca voči platobnému rozkazu odpor, kde uviedol dôvody, pre ktoré s vydaním platobného rozkazu nesúhlasil a tvrdil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. g), j), o), s) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej „Zákona o spotrebiteľských úveroch“, alebo len „ZoSÚ“), namietal, že nie je veriteľovi - žalovanému 1/ nič dlžný, ale že naopak, tento sa bezdôvodne obohatil na úkor spotrebiteľa o čiastku 3.316,45 eur, ktorú si v uvedenom rozkaznom konaní uplatnil voči žalobcom 1/ a 2/ (terajším žalovaným 1/ a 2/) formou protižaloby. Okresný súd Lučenec vytýčil pojednávanie v danej právnej veci, avšak žalobca (terajší žalovaný 2/) zaslal podanie zo dňa 12.11.2020 so späťvzatím žaloby na začatie konania v celom rozsahu a zároveň k vzájomnej žalobe uviedol, že nakoľko došlo počas sporu k postúpeniu pohľadávky z pôvodného veriteľa (žalovaný 1/) na spoločnosť Intrum Slovakia, s.r.o., (žalovaný 2/), nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v rozsahu plnenia zaplateného právneho predchodcovi na žalovaného 2/ z dôvodu postúpenia pohľadávky neprešiel, nakoľko postúpené boli len práva, nie však povinnosti. V dôsledku späťvzatia bolo konanie zastavené. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, že žalovaní 1/ a 2/ vystavili žalobcu (spotrebiteľa) hrubo nemorálnym a zneužívajúcim zmluvným podmienkam, ktoré zakladajú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, vzhľadom na nedostatky v predmetnej zmluve o úvere a vzhľadom na skutočnosť, že sa žalovaný 1/ a po postúpení pohľadávky aj žalovaný 2/, bezdôvodne obohatili, žiadal žalobca v tomto sporovom konaní petitiu 1/ a 1I/ určiť zmluvu o úvere č. XXXXXX zo dňa 13.12.2011 za bezúročnú a bezpoplatkovú a uložiť povinnosť žalovanému 1/ a žalovanému 2/ na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcovi v sume 3.316,46 eur.

1.2. Súd prvej inštancie konštatoval procesnú obranu žalovaných 1/ a 2/ voči uplatneným nárokom žalobcu, ktorých dôvodnosť namietali a popierali a voči nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniesli aj námietku premlčania tohto peňažného nároku žalobcu.

1.3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2 a 5, § 53c, § 451 ods. 1 a 2, § 458 ods. 1, § 525 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu 13.12.2011 (ďalej „Občiansky zákonník“, alebo len „OZ“), a v nadväznosti na § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1, 4, § 17 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 12 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu 13.12.2011 a námietku premlčania posúdil podľa § 100 ods. 1, 2, § 101, § 107 ods. 1 a 2 OZ.

1.4. Súd prvej inštancie následne v dôvodoch rozsudku konštatoval, že z vykonaného dokazovania vyplýva, a medzi stranami sporu ani nebolo sporným, že dňa 13.12.2011 žalobca, ako dlžník a spotrebiteľ, podpísal Zmluvu o poskytnutí pôžičky s obchodnou spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s., Kežmarok, ako dodávateľom a právnym predchodcom žalovaných 1/, 2/. Rovnako nebola spornou ani skutočnosť, že v zmysle predmetnej zmluvy žalobca zaplatil 8.039,36 eur, pričom čerpal úver vo výške 4.722,90 eur a teda nad rámec poskytnutej istiny uhradil čiastku 3.316,46 eur, ktorej zaplata sa domáha titulom vydania bezdôvodného obohatenia, pričom žiadal, aby predmetná zmluva bola zároveň vyhlásená za bezúročnú a bezpoplatkovú.

1.5. Okresný súd skúmal v prvom rade otázku aktívnej a pasívnej vecnej legitímácie strán sporu a vyslovil záver, že žalobca, ako účastník úverového vzťahu na strane dlžníka v zmysle úverovej zmluvy zo dňa 13.12.2011, ktorú súd posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú a zároveň zmluvu o spotrebiteľskom úvere, je aktívne vecne legitimovaným na podanie žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo na základe tejto zmluvy a aj určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Vo vzťahu k pasívnej vecnej legitímácii žalovaného 1/ súd považoval za potrebné poukázať na to, že pôvodne úverová zmluva bola uzatvorená s veriteľom Consumer Finance Holding, a.s., Kežmarok, ktorá obchodná spoločnosť však zanikla titulom zlúčenia s VÚB, a.s., Bratislava (žalovaný 1/), ktoré zlúčenie je uvedené v obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, oddiel Sa, vložka č. 341/B. Pokiaľ teda z výpisu predloženého žalobcom, ako aj žalovaným 1/ vyplýva, že žalobca uhradil uvedené splátky spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s., tak táto spoločnosť by eventuálne bola pasívne vecne legitimovaná na jej vydanie a pasívne vecne legitimovaná je teda aj spoločnosť, ktorá je titulom zlúčenia jej právnym nástupcom, teda VÚB, a.s.. Žalovaný 1/, ako právny nástupca pôvodného veriteľa titulom zlúčenia obchodných spoločností, je pasívne vecne legitimovaným aj v konaní o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, nakoľko predmetná zmluva bola podpísaná subjektom, u ktorého následne došlo k zlúčeniu so žalovaným 1/, pričom nie je vylúčené, že žalovaný 1/ následne typovo uvedené zmluvy mohol naďalej používať.

1.6. Vo vzťahu k žalovanému 2/ Intrum Slovakia, s.r.o., ktorý pohľadávku nadobudol titulom postúpenia práv z pôvodnej zmluvy o úvere, však okresný súd konštatoval, že nie je pasívne vecne legitimovaným v spore, nakoľko žiadne bezdôvodné obohatenie titulom platieb, na ktoré poukazuje žalobca, neprijal, teda nie je dôvod, pre ktorý by mal byť na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré na jeho strane nevzniklo, zaviazaný. Žalovaný 2/ je však pasívne vecne legitimovaným vo vzťahu k určeniu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, nakoľko práva a povinnosti z tohto úveru nadobudol na základe zmluvy o postúpení pohľadávky, pričom výška tejto pohľadávky bola určená bez ohľadu na eventuálnu bezúročnosť a bezpoplatkovosť.

1.7. Súd prvej inštancie následne skúmal podmienky určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti posudzovanej zmluvy o úvere v nadväznosti na kritériá obsiahnuté v zmysle § 9 ods. 2 písm. g), j), o) a s) ZoSÚ, v spojení s § 11 ods. 1 citovaného zákona a vyslovil záver, že pokiaľ žalobca namietal nedostatok v zmysle § 9 ods. 2 písm. g), teda celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru, mal súd za to, že táto je v zmluve uvedená jasne a zrozumiteľne, keď je uvedené, že schválená výška pôžičky predstavuje 4.722,90 eur, celková suma pôžičky 11.365,20 eur a celkové náklady spotrebiteľa 6.642,30 eur. Vo vzťahu k náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) ročnú percentuálnu mieru nákladov citovaného zákona, táto síce je uvedená v zmluve ako RPMN vo výške 32 %, avšak s poukazom na listinný dôkaz, ktorým je výpočet príslušnej RPMN uskutočnený Národnou bankou Slovenska, táto predstavuje 32,28 %. Súd prvej inštancie tak výšku RPMN považoval za nesprávnu, pretože jednak RPMN vo výške 32 % je uvedená nesprávne, keď správna výška RPMN je 32,28 %, ale RPMN je v neprospech spotrebiteľa, nie v jeho prospech, lebo so zvyšujúcou sa hodnotou RPMN je spojená vyššia nákladovosť úveru pre spotrebiteľa, čo znamená vyššie zaťaženie, o ktorom v čase podpisu žalobca nevedel. Z uvedeného teda vyplýva, že príslušná RPMN nie je uvedená správne, čo spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru.

1.8. Okresný súd ďalej uviedol, že pokiaľ žalobca poukazuje na nedodržanie náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 písm. o) a s), absencia týchto náležitostí bezúročnosť a bezpoplatkovosť nespôsobuje. K otázke veľkosti písma v zmysle § 53c OZ konajúci súd uviedol, že veľkosť písma, ako požiadavka formálnej náležitosti zmluvy, bola zavedená v § 53c OZ s účinnosťou od 01.06.2014 zákonom č. 106/2014 Z.z., teda v čase podpisu úverovej zmluvy sa v právnom poriadku nenachádzala, teda nebolo povinnosťou dodržať zákonom stanovené limity na veľkosť písma. Nahliadnutím do zmluvy však mal súd za to, že zmluva je priemernému občanovi ľahko čitateľná aj bez pomoci akýchkoľvek zväčšovacích optických prostriedkov, či už lupy alebo okuliarov na čítanie. Z uvedeného dôvodu táto námietka žalobcu je nedôvodnou a irelevantnou. Z vyššie uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobe vyhovel v časti určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z dôvodu absencie uvedenia RPMN v správnej výške a to vo vzťahu k obom žalovaným, z dôvodu ich pasívnej vecnej legitimácie.

1.9. V ďalších bodoch odôvodnenia rozsudku sa súd prvej inštancie zaoberal námietkou premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá bola vznesená žalovaným 1/. Súd prvej inštancie uviedol, že právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčuje v trojročnej premlčacej lehote, ktorá začína plynúť ako objektívna premlčacia lehota odvtedy, kedy plnenie bolo uskutočnené. V predmetnej veci nebolo preukazné, že by bezdôvodné obohatenie bolo vzniklo úmyselne. Ak teda poslednú platbu uskutočnil žalobca, ako to vyplýva z prehľadu splátok, dňa 16.06.2017, pričom všetky ostatné platby, ktoré žalobca požaduje titulom bezdôvodného obohatenia tejto platbe predchádzajú, potom premlčacia trojročná lehota uplynula dňa 16.06.2020, z čoho vyplýva, že žaloba podaná dňa 07.07.2021 je podaná po uplynutí trojročnej objektívnej premlčacej lehoty. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že žalobca nepreukázal, a ani to nebolo predmetom dokazovania, kedy sa dozvedel o bezdôvodnom obohatení, teda kedy mu začala plynúť subjektívna dvojročná premlčacia lehota, keďže táto môže plynúť len v rámci trojročnej objektívnej lehoty, ktorá už žalobcovi uplynula. Žaloba preto bola súdom prvej inštancie zamietnutá v časti o vydaní bezdôvodného obohatenia proti žalovanému 1/ z dôvodu vznesenej námietky premlčania práva a voči žalovanému 2/ pre nedostatok pasívnej vecnej legitimácie tohto žalovaného.

1.10. O náhrade trov prvoinštančného konania rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 1, 2 a § 262 ods. 1 a 2 CSP a keďže žalovaní 1/, 2/ boli v konaní o vydaní bezdôvodného obohatenia (výrok II.) úspešní, súd im preto priznal právo na náhradu trov konania od žalobcu v rozsahu 100 %. Žalobca bol v konaní o určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru úspešný, žiadne trovy mu však nevznikli

a ani si ich náhradu neuplatnil, preto mu náhrada trov konania priznaná nebola. Súčasne súd prvej inštancie poznamenal, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku vo veci samej samostatným uznesením.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v rozsahu výrokov II. a IV. podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že ako spotrebiteľ dňa 13.12.2011 uzatvoril zmluvu o poskytnutí spotrebiteľskej pôžičky na refinancovanie úverov, ktoré patrili do portfólia spoločnosti CONSUMER FINANCE HOLDING, a.s., Poprad, pod číslom 501341 na sumu 4 722,90 eur, ktorú mal vrátiť v 90- tich splátkach, s výškou splátky 126,28 eur a úrokovou sadzbou 32,00 % a celkovými nákladmi spotrebiteľa 6 642,30 eur. Pretože však v roku 2015 stratil prácu, snažil sa vykonávať úhrady tak, ako mal možnosť. Žalovaný 1/ dňa 19.08.2017 zosplatnil celý úver a podal návrh o vydanie platobného rozkazu dňa 31.03.2020 v sume 2 692,07 eur, proti ktorému podal odpor. Na základe tejto skutočnosti, ako nezamestnaný samoživiteľ, požiadal žalobca o radu CENTRUM PRÁVNEJ POMOCI a zistil, že uvedená pôžička nemá náležitosti podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch. V priebehu súdneho konania o vydanie platobného rozkazu, vedeného pod sp. zn. 11 Csp/32/2020, povolil súd zámenu na strane žalobcu, kde žalovaný 1/ vystúpil a žalovaný 2/ vstúpil do súdneho konania z dôvodu, že počas súdneho konania žalovaný 1/ rámcovou zmluvou postúpil danú pohľadávku na žalovaného 2/, ktorý vzal žalobu v celom rozsahu späť. Ako žalobca - spotrebiteľ, dňa 07.07.2021 podal žalobu o ochranu práv spotrebiteľa, žalobu o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov a žalobu na vydanie bezdôvodného obohatenia. Impulzom k podaniu žaloby bol list č. XXXXXXXX zo dňa 14.07.2021, v ktorom ho žalovaný 2/ žiadal uhradiť sumu 3 828,41 eur. Žalobca v odvolaní uviedol, že „aby sa táto vec dala do poriadku“, obrátil sa na Okresný súd Lučenec, ktorý potvrdil, že úver - pôžička je bezúročná a bez poplatkov - výrok I., avšak žalobca nesúhlasí s výrokmi súdu vo výrokoch II. a IV. rozsudku.

2.1. Odvolateľ popiera skutkové tvrdenia žalovaného 1/, ktorý vzniesol námietku premlčania, pokiaľ ide o skutkovú okolnosť, od ktorej sa odvíja plynutie subjektívnej premlčacej lehoty na zosplatnenie splátok úveru, nakoľko v tom čase ešte žalobca - spotrebiteľ nemohol vedieť a ani nevedel, že sa žalovaný 1/, 2/ bezdôvodne obohacujú, pretože si myslel, že voči nemu postupujú s odbornou starostlivosťou. Odvolateľ sa domnieva, že pokiaľ podľa ustanovenia § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí za 2 roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, žalobca - spotrebiteľ uvedené zistil až po podaní žaloby žalovaným 1/ a to až dňa 31.03.2021, keď žalovaný 2/ žalobu vzal späť v celom rozsahu, nakoľko si bol vedomý, že zmluva o úvere neobsahuje náležitosti podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch. Aj keď sa žalovaní 1/ a 2/ odvolávajú na premlčanie, vychádzajúc pri postupnom pokračujúcom získavaní majetkových hodnôt, treba z hľadiska premlčania za samostatné nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia považovať nároky, ktoré vznikli zo samostatných oddeliteľných prípadov bezdôvodného obohatenia, aj keď ide o rovnaké subjekty a rovnaké skutkové podstaty zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie. Na uplatnenie každého takéhoto nároku začína plynúť premlčacia doba osobitne. Ak však nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia tvorí jeden celok, ako je to v tomto prípade, premlčacie lehoty začnú plynúť až po skončení bezdôvodného obohatenia sa. Odvolateľ tak má za to, že pokiaľ bola žaloba podaná na súd dňa 31.03.2021 žalovanou 1/ a žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcom dňa 07.07.2021, nárok premlčaný nie je a žiada, aby odvolací súd zmenil znenie výrokov II. a IV. rozsudku súdu prvej inštancie a žalobe vyhovel a zaviazal žalovaných k vydaniu bezdôvodného obohatenia v požadovanej výške 3 316,46 eur.

3. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný 1/ vyjadril len v stručnosti a uviedol, že okresný súd v napadnutom rozsudku správne posúdil premlčanie nároku žalobcu z dôvodu uplynutia objektívnej trojročnej premlčacej doby, preto sa stotožňuje s rozsudkom čo do výrokov II. a IV. a navrhuje, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v týchto výrokoch ako vecne správny.

4. Aj žalovaný 2/ k odvolaniu žalobcu zaslal stručné stanovisko, v ktorom uviedol, že žalobcom napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby titulom vydania bezdôvodného obohatenia považuje v napadnutom rozsahu za vecne správne. Je toho názoru, že súd I. inštancie sa dostatočne vysporiadal s právnou a aj skutkovou stránkou veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a s jeho rozhodnutím, ktoré je tak vecne správne, sa v plnej miere stotožňuje. Ako správne konštatoval súd prvej inštancie, jeho pasívna legitímácia v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia je vylúčená a to z dôvodu, že neprijal žiadne z plnení, ktorých vydania sa žalobca voči nemu domáha podanou žalobou. K argumentácii žalobcu uvádza, že žalovaný 2/ ani

nenamietal premlčanie žalobcom uplatneného nároku a to práve z vyššie uvedenej námietky nedostatku jeho pasívnej legitímácie v tejto časti sporu, na ktorej zotrval od počiatku sporu. Žalovaný 2/ opakuje, že zodpovednostný záväzkový vzťah z bezdôvodného obohatenia vzniká podľa zákona len medzi tým, kto sa na úkor druhého bezdôvodne obohatil a tým, na úkor koho bezdôvodné obohatenie vzniklo. Žalobca tak voči žalovanému 2/ nemá žiaden nárok titulom vydania bezdôvodného obohatenia, nakoľko mu nič z toho, čoho vrátenia sa domáha späť, neplnil a preto sa na jeho úkor nemohol bezdôvodne obohatiť, ako správne zistil aj súd prvej inštancie. Na základe vyššie uvedeného žalovaný 2/ navrhuje, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu potvrdil ako vecne správne a zaviazal žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania.

5. Žalobca v reakcii na vyjadrenie žalovaného 1/ uviedol, že popiera skutkové tvrdenia žalovaného 1/ , ktorými vznáša námietku premlčania, nakoľko nie je pravdou, že skutkovou okolnosťou, od ktorej sa odvíja plynutie subjektívnej premlčacej lehoty, je zosplatenie splátok úveru žalovanému, nakoľko v tom čase ešte žalobca nemohol vedieť a ani nevedel, že žalovaný sa bezdôvodne obohacuje, pretože si myslel, že žalovaný 1/ voči nemu postupuje s odbornou starostlivosťou a v súlade s dobrými mravmi. Žalobca - spotrebiteľ má za to, že na predmetný zmluvný vzťah medzi žalovaným 1/ a žalobcom - spotrebiteľom, sa vzťahuje 10- ročná premlčacia lehota a to aj s poukazom na rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn.: 17Co/122/2017 zo dňa 12.12.2017. Do pozornosti súdu žalobca dáva aj to, že postúpenie pohľadávky nie je v súlade s § 525 ods. 1 a 2 OZ v nadväznosti na §17 ZoSÚ. Súdu je známe nespočetné množstvo prípadov porušenia práv spotrebiteľa žalovanými 1/ a 2/ obchádzaním zákona a to hlavne § 17 ZoSÚ, pričom v danom prípade ide o diskrimináciu spotrebiteľa a súd je povinný poskytnúť mu ochranu z úradnej povinnosti. Na základe vyššie uvedených skutočností žalobca - spotrebiteľ zotráva na odvolacom petíte.

6. Na vyjadrenie žalovaného 2/ reagoval žalobca podaním, v ktorom uvádzal skutočnosti obsiahnuté už v jeho predošlých procesných podaniach - v odvolaní a aj v následnom vyjadrení. Zotráva na názore, že postúpenie žalobcovi - spotrebiteľovi nebolo oznámené v zmysle ustanovenia § 526 Občianskeho zákonníka a nebolo dodržané ustanovenie § 17 ods. 4 ZoSÚ. Ako žalobca nadobudol dojem, že obaja žalovaní obchádzajú uvedený zákon, aby zneistili spotrebiteľa, pričom o postúpení pohľadávky žalobcu - spotrebiteľovi neinformovali. Žalobca má za to, že predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a teda na strane žalovaných 1/ a 2/ vzniklo bezdôvodné obohatenie. Do transakcií nemožno zahrnúť sankčné ani štandardné úroky, ale iba priamo realizované výbery a platby, ktoré sú v tomto prípade výber - istina 4 772,90 eur a platba podľa prehľadu splátok a úhrad 8 019,36 eur. Porovnaním týchto transakcií je možné zistiť, že v rámci kreditných transakcií bola uhradená vyššia suma o 3 246,46 eur. Žalobca aj naďalej popiera skutkové tvrdenia žalovaných (hlavne žalovaný 1/), ktorí vzniesli námietku premlčania, nakoľko nie je pravda, že skutkovou okolnosťou, od ktorej sa odvíja plynutie subjektívnej premlčacej lehoty, je zaplatenie splátok úveru žalovanému 1/, nakoľko v tom čase ešte žalobca nemohol vedieť a ani nevedel, že sa žalovaný bezdôvodne obohacuje, pretože si myslel, že žalovaný 1/ voči nemu, ako spotrebiteľovi, postupuje s odbornou starostlivosťou. Naďalej má za to, že na predmetný zmluvný vzťah sa vzťahuje 10 ročná premlčacia doba.

7. Žalovaný 1/ reagoval na vyjadrenie žalobcu konštatovaním, že námietku premlčania uvádzal už v priebehu konania pred súdom prvej inštancie. Žalobca v priebehu konania pred súdom prvej inštancie ani raz neuviedol, že by sa na bezdôvodné obohatenie mala vzťahovať 10 ročná objektívna premlčacia doba. Z uvedeného dôvodu je na tieto prostriedky procesného útoku žalovaného nutné v zmysle ustanovenia § 366 Civilného sporového poriadku nazerať ako na neprípustné novoty v odvolacom konaní. Počas súdneho konania neboli zo strany žalobcu predložené žiadne dôkazy a ani len tvrdenia, ktorými by žalobca poukázal na nutnosť aplikácie 10 ročnej premlčacej doby. Úmysel na strane žalovaného uzavrieť zmluvu neobsahujúcu zákonom predpísané náležitosti, či bezdôvodne sa obohacovať na jeho úkor, nebol preukázaný. Žalovaný 1/ zároveň k takémuto úmyselnému konaniu nemal žiaden dôvod, nakoľko úmyselným neuvedením predpísaných náležitostí by nič nezískal. Žalobca nenavrhol v tomto smere vykonať dôkazy a žiadne dôkazy v tomto smere ani vykonané neboli. Naopak, počas konania pred súdom prevej inštancie žalovaný 1/ svojimi písomnými a ústnymi podaniami podrobne vysvetlil a zdôvodnil formálnu stránku predmetnej zmluvy, jej štruktúru a jej obsahovú náplň, pričom naďalej zastáva právny názor, že žalobou napadnutá zmluva o úvere v čase jej uzavretia spĺňala všetky zákonné náležitosti v zmysle príslušných aplikovateľných právnych predpisov. V zmysle vyššie uvedeného žalovaný 1/ navrhuje, aby odvolací súd potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku II. a IV. ako vecne správny.

8. Na vyjadrenie žalobcu k vyjadreniu žalovaného 2/ reagoval žalovaný 1/ už len stručným vyjadrením, že žalobca vo svojom podaní zo dňa 27.05.2022 neuvádza žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali rozsudok súdu prvej inštancie.

9. V dôsledku odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa § 34 CSP (ďalej „odvolací súd“), vec preskúmal v medziach daných § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu v meritórnom výroku II. a v závislom výroku IV. o trovách konania podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

10. Podľa § 451 ods. 1, 2 OZ kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

11. Podľa § 107 ods. 1, 2 OZ právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

12. Odvolací súd vzhľadom na obsah spisového materiálu, ako aj dôvody odvolania konštatuje, že súd prvej inštancie náležite a správne zistil skutkový stav vecí, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Žalobca, ako odvolateľ, nežiadal doplniť dokazovanie za podmienok stanovených v § 384 ods. 2 a 3 CSP o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré nemohli byť bez jeho viny prezentované v prvoinštančnom konaní. Odvolaním len spochybnil vyvozený právny názor súdu prvej inštancie na podklade vykonaného dokazovania a na základe súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu. Odvolací súd preto pri rozhodovaní o odvolaní vychádzal zo súdom prvej inštancie správne a dostatočne zisteného skutkového stavu a neboli naplnené procesné predpoklady doplňovať dokazovanie, prípadne nariaďovať odvolacie pojednávanie zo strany odvolacieho súdu (§ 383, § 384 ods. 1, 2 a 3, § 385, v spojení s ustanovením § 366 CSP).

13. Odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), vychádzajúc z konkrétnych odvolacích dôvodov konštatuje, že odvolacie argumenty žalobcu smerovali k nesprávnemu vyhodnoteniu vnesenej námietky premlčania zo strany žalovaného 1/, pričom odvolateľ mal za to, že správne mal súd vyhodnotiť ako počiatok plynutia premlčacej doby až okamih, keď sa ako spotrebiteľ dozvedel, že sa na jeho úkor veriteľ- právny predchodca žalovaných a aj žalovaný 1/, bezdôvodne obohatili. Uvedené zistil až po podaní žaloby žalovaným 1/ na súd v konaní vedenom na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 11Csp/32/2020, pričom počiatok subjektívnej premlčacej doby mal byť podľa názoru odvolateľa posudzovaný odo dňa 31.03.2021, kedy vzal žalovaný 1/ v predmetnom sporovom konaní žalobu späť. Uvedené tvrdenia tvoria odvolací rámec. Odvolací súd konštatuje, že až neskôr, v procesnom podaní - vyjadrení k predošlému vyjadreniu žalovaného 1/ k odvolaniu, žalobca uvádzal ďalšie argumenty, predovšetkým tvrdil, že na danú vec je nutné aplikovať 10 ročnú premlčaciu dobu z titulu úmyselného bezdôvodného obohacovania sa žalovaným 1/ a produkuje argumenty v prospech záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. V tejto súvislosti je však nutné uviesť, že výrok I. rozsudku, ktorým súd prvej inštancie vyslovil bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru, odvolaním napadnutý ani nebol a toho času je už rozsudok vo výrokoch I. a v závislom výroku III. o trovách konania vo vzťahu v výroku I., právoplatný.

14. Pokiaľ žalobca, ako odvolateľ až vo vyjadreniach k vyjadreniam žalovaných 1/ a 2/ k jeho odvolaniu po prvýkrát v spore uvádza, že sa podľa jeho názoru na danú vec vzťahuje 10 ročná objektívna premlčacia doba vyplývajúca z vety poslednej ustanovenia § 107 ods. 2 OZ, nakoľko sa veriteľ úmyselne na jeho úkor obohacoval, odvolací súd prisviedča námietke žalovaného 1/, je toto tvrdenie prezentuje žalobca ako novotu až v štádiu odvolacieho konania, pričom však odvolací súd zdôrazňuje, že až v následných procesných vyjadreniach, nie v samotnom odvolaní. Toto tvrdenie tak nie je možné považovať za odvolací argument, pretože v odvolaní, a v rámci odvolacej argumentácie, žalobcom prezentovaný ani nebol. Napriek tomu, pre úplnosť odvolací súd upriamuje pozornosť odvolateľa na nasledujúce zásadné skutočnosti a právnu úpravu :

15. Vychádzajúc z čl.8 Civilného sporového poriadku, strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

16. Podľa § 153 ods. 1 CSP, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

17. Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

18. Podľa ustanovenia § 154 CSP, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

19. Odvolací súd uvádza, že zákonná koncentrácia konania v zmysle § 154 CSP predstavuje objektívnu časovú hranicu pre uplatnenie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktorá môže byť ešte sprísnená uplatnením sudcovskej koncentrácie v zmysle § 153 CSP. Povaha spotrebiteľského sporu a postavenie spotrebiteľa ako objektívne a prirodzene slabšej strany právneho a procesnoprávneho vzťahu však vylučujú uplatnenie prísnej koncentrácie konania, typickej pre všeobecné sporové konania. Z tohto dôvodu spotrebiteľ môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, avšak najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, čo nepochybne vyplýva z ust. § 296 CSP (vyhlásenie rozhodnutia vo veci samej súdom prvej inštancie, ktoré ustanovuje zákonnú koncentráciu v spotrebiteľských sporoch).

20. Z obsahu spisu tak, ako to už konštatoval odvolací súd, nesporne vyplýva, že žalobca v štádiu prvoinštančného konania neuvádzal dôvody, pre ktoré by bolo na mieste a dôvodné aplikovať v danej veci ohľadom plynutia objektívnej premlčacej doby 10 ročnú zákonnú dobu upravenú v § 107 ods. 2 vety druhej OZ, ani nenavrhol vykonať dokazovanie za účelom preukázania jeho tvrdení o úmyselnom bezdôvodnom obohacovaní sa žalovaným 1/. Takúto okolnosť prvýkrát uviedol žalobca až v rámci odvolacieho konania, teda až po tom, ako súd prvej inštancie vyhlásil uznesenie o skončení dokazovania. Túto okolnosť navyše nenamietal ani v odvolaní a nie je ani odvolacím dôvodom. Odvolacie dôvody smerovali výlučne k argumentácii týkajúcej sa posudzovania subjektívnej, nie objektívnej premlčacej doby.

21. Napriek tomu, že odvolacie dôvody neobsahovali námietky týkajúce sa objektívnej premlčacej doby a potreby posudzovať ju ako 10 ročnú, odvolací súd pre úplnosť považuje za potrebné k tejto otázke zaujať stanovisko aj s ohľadom k tomu, že súd prvej inštancie napriek tomu, že žalobca úmyselné bezdôvodné obohatenie v štádiu prvoinštančného konania v rámci procesného útoku neuvádzal, avšak v odôvodnení rozsudku sa napriek tomu súd prvej inštancie eventuálnym úmyslom zaoberal, keď v bode 51 odôvodnenia rozsudku stručne uviedol: „ V predmetnej veci nebolo preukázané, že by bezdôvodné obohatenie bolo vzniklo úmyselne.“

22. Pokiaľ ide o určenie plynutia počiatku premlčacej doby, všeobecne možno povedať, že ide o okamih splnenia všetkých predpokladov občianskoprávnej zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie. Subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr, než objektívna premlčacia doba a zároveň je vylúčené, aby plynula po tom, ako uplynie objektívna premlčacia lehota. V 10-ročnej premlčacej dobe sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí vtedy, keď bezdôvodné obohatenie bolo získané úmyselne. Úmysel, či už priamy alebo nepriamy, musí vždy priamo smerovať k bezdôvodnému obohacovaniu sa a musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia. Nestačí teda, kedy žalovaný získal bezdôvodné obohatenie neúmyselne a potom by si ho úmyselne ponechal. Ak nie sú splnené podmienky na 10-ročnú premlčaciu dobu, platí trojročná objektívna premlčacia doba, a to aj v prípade, keď príjemca plnenia získanie bezdôvodného obohatenia vôbec nezavinil, nakoľko zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie je zodpovednosťou objektívnou. OZ napriek tomu, že vymedzuje vo svojich ustanoveniach úmyselné bezdôvodné obohatenie, podstatu úmyselného konania nevymedzuje, preto sa pri skúmaní úmyslu konajúcej osoby vychádza z právnej úpravy zavinenia obsiahnutej v trestnom práve. Zavinenie podľa § 15 zák. č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon (ďalej „TZ“) je vybudované na dvoch zložkách - vedomostnej a vôľovej. Podľa stupňa vôľovej zložky sa rozlišuje úmysel priamy alebo nepriamy. O priamy úmysel pri bezdôvodnom obohatení podľa OZ ide vtedy, ak ten, kto sa

na úkor iného bezdôvodne obohatil, vedel, že svojim konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne, že ho získať chcel (prítomnosť vedomostnej i vôľovej zložky). O nepriamy úmysel ide, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil, vedel, že svojim konaním môže získať bezdôvodné obohatenie a pre prípad, že sa tak stane, bol s týmto následkom uzrozmenný.

23. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie však nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, respektíve jeho vedomosť (hoc aj predpokladaná, na základe už judikovaných názorov súdov v právne i skutkovo obdobných veciach) o tom, že viaceré jeho nároky uplatnené voči spotrebiteľom boli v dôsledku súdnej kontroly spotrebiteľských zmlúv súdmi vyhlásené za neplatné, prípadne úvery poskytnuté spotrebiteľom považované za bezúročné a bez poplatkov z dôvodu absencie obligatórných zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ako sa stalo aj v posudzovanej veci). Pre možnosť súdu konštatovať vedomostnú zložku úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohacovať by bolo nutné v každom jednotlivom konkrétnom prípade s poukazom na okolnosti uzavretia konkrétnej úverovej zmluvy s konkrétnymi zmluvnými stranami preukázať, že žalovaný, ako úverový veriteľ (resp. jeho právny predchodca) v čase uzavretia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy skutočne chcel získať vedome a úmyselne bezdôvodné obohatenie od svojich dlžníkov, alebo aspoň bol uzrozmenný s tým, že sa bezdôvodne obohacuje na úkor dlžníkov. Žalovaný (resp. jeho právny predchodca), ako úverový veriteľ uzavrel so žalobcom, ako úverovým dlžníkom zmluvu o úvere. V čase uzatvárania zmluvy, ani v čase prijatia platieb od žalobcu, nemožno jednoznačne a nespochybniteľne preukázať úmysel (priamy či nepriamy) právneho predchodcu žalovaného^{1/} a to už v čase uzatvárania zmlúv o úvere, uzatvárať tieto zmluvy s úmyslom bezdôvodne sa obohacovať na úkor svojich úverových dlžníkov.

24. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na závery a vyslovené právne názory vyšších súdnych autorít. V uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej „NS SR“) sp. zn. 1Cdo/238/2017 zo dňa 18. októbra 2018, v ktorom bola predmetom dovolacieho konania vec, v ktorej odvolací súd posúdil bezdôvodné obohatenie žalovaného (v danom konaní ním bol PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. Bratislava) ako úmyselné, pričom konštatoval nepriamy úmysel žalovaného získať majetkový prospech bez právneho dôvodu na úkor žalobkyne. V rozhodnutí, ktoré bolo predmetom dovolania v uvedenej veci, odvolací súd (Krajský súd v Prešove) vyslovil, že nepriamy úmysel žalovaného je daný určitými faktormi a okolnosťami, ktoré spočívajú v profesionálnosti a odbornosti žalovaného, v dlhoročnom pôsobení žalovaného na finančnom trhu v oblasti poskytovania úverov a pôžičiek, v úmysle žalovaného dosiahnuť zisk dojednáváním nekorektných úrokov a odplaty a taktiež v množstve súdnych sporov nebankových subjektov so spotrebiteľmi. V predmetnom judikáte NS SR vyslovil : „Tu dovolací súd konštatuje, že samotné všeobecné skutočnosti (fakty) o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch samé o sebe nemôžu bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu (veriteľa). Ako už bolo vyššie uvedené, v predmetnom prípade je nutné dôsledne skúmať vôľovú a vedomostnú zložku zavinenia aplikujúc analógiu podľa trestného práva hmotného pri právnom posúdení formy zavinenia, a to s dôrazom na čas konania protiprávneho úkonu, resp. získania neoprávneného majetkového prospechu. Pri bezdôvodnom obohatení je preto dôležité zistiť, kedy k obohateniu došlo z objektívneho hľadiska a v tom čase preukázať úmysel veriteľa, resp. jeho zavinenie, aby bolo možné jednoznačne posúdiť, či je potrebné aplikovať 3-ročnú alebo 10-ročnú premlčaciu lehotu. Z uvedeného teda zákonite vyplýva, že v prvom rade je potrebné správne právne posúdiť, z akého dôvodu došlo k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 ods. 2 OZ. Iná situácia nastáva napr. pri bezdôvodnom obohatení bez právneho dôvodu ako pri bezdôvodnom obohatení z neplatného právneho úkonu z časového hľadiska, kedy k obohateniu reálne došlo. Až po správnom určení okamihu, kedy k obohateniu došlo, je možné pristúpiť ku skúmaniu zavinenia veriteľa, pričom dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu. Žalobca musí preukázať, že v čase kedy došlo k obohateniu, mal žalovaný úmysel získať majetkový prospech na jeho úkor. V prípade nepreukázania úmyslu žalovaného (vedomostnej aj vôľovej zložky úmyslu) musí byť aplikovaná všeobecná trojročná objektívna lehota.“ Dovolací súd taktiež v predmetnom rozhodnutí uviedol : „Zároveň dovolací súd podotýka, že v prípade, ak nebankový subjekt (veriteľ) koná nekorektné a neuvedie do úverovej zmluvy všetky zákonom predpísané údaje, je toto jeho konanie zo zákona sankcionované tým, že zmluva sa stáva bezúročnou a bezpoplatkovou. Čo v podstate znamená, že spotrebiteľ je povinný zaplatiť veriteľovi len samotnú istinu úveru (pôžičky). Táto skutočnosť má preto za následok automatickú neplatnosť tých častí zmluvy, ktoré sa týkajú práve odplaty a úrokov za poskytnutý úver. Je preto dôležité správne posúdiť, či je zmluva platná s výnimkou častí o úrokoch a odplate, alebo má ešte také (iné) vady, že je ako celok neudržateľná, a preto v celosti neplatná.

Uvedené má tiež dopad na posúdenie, z akého dôvodu bezdôvodné obohatenie vzniklo, čo následne determinuje tak okamih bezdôvodného obohatenia (kedy k obohateniu došlo), ako aj začiatok plynutia objektívnej premlčacej lehoty na uplatnenie nároku z bezdôvodného obohatenia.“ .... „Dovolaací súd preto konštatuje, že právny záver odvolacieho súdu ohľadne toho, že samotný fakt, že nebankový subjekt poskytujúci úver spotrebiteľovi je v postavení profesionálneho podnikateľa vo všeobecnosti bez ďalšieho nemôže zakladať úmysel tohto nebankového subjektu bezdôvodne sa obohatiť na úkor spotrebiteľa. Z uvedeného vyplýva, že právne posúdenie objektívnej premlčacej lehoty súdmi nižších inštancií bolo nesprávne.“ Uvedený právny názor vyslovený vyššou súdnou autoritou je pre odvolací súd aj v danej veci smerodajný a ju nutné z jeho záverov vychádzať.

25. Okrem citovaného rozhodnutia NS SR odvolací súd konštatuje, že argument žalobcu ohľadom aplikácie 10 ročnej objektívnej premlčacej doby nie je súladný ani s vysloveným názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej „ÚS SR“). Odvolací súd na podporu svojich argumentov upriamuje pozornosť aj na uznesenie sp. zn. III. ÚS 448/2017-11 zo dňa 4. júla 2017, v ktorom ÚS SR vyslovil : „K tomu ústavný súd dodáva, že vedomosť žalovanej o tom, že plnenie jej nepatrí alebo jej bolo poskytnuté omylom, sa neprezumuje. Sťažovateľ, ktorý sa domáha vrátenia plnenia, musí preukázať, že žalovaná vedela alebo z okolností musela predpokladať, že jej vyplatená suma nepatrí, čo sa v danom prípade nepreukázalo.“ ...“V konaní neboli zistené ani predložené také rozhodnutia súdov či záväzné judikáty, v ktorých by už sporná otázka regresu z titulu vyplatených dávok nemocenského voči zamestnávateľovi bola riešená a z ktorých by tak vyplývala nezákonnosť postupu žalovanej voči žalobcovi ... a ktoré by dokazovali, že žalovaná mala vedomosť o nesprávnosti svojho postupu a o tom, že nemá zákonný podklad na vymáhanie regresných nárokov na dávkach nemocenského voči žalobcovi.“ ...“ Keďže v konaní nebol preukázaný ani priamy ani nepriamy úmysel žalovanej získať bezdôvodné obohatenie na úkor žalobcu, nevznikol ani dôvod pre aplikáciu 10-ročnej objektívnej premlčacej doby.“ Aj v predmetnom rozhodnutí ÚS SR zdôraznil povinnosť dôkazu toho, kto tvrdí, že sa na jeho úkor iný bezdôvodne obohatil, priamy či nepriamy úmysel dokázať a to konkrétnymi a relevantnými dôkazmi. Zhodne tak s vysloveným názorom NS SR, aj ÚS SR konštatuje, že pokiaľ takýto úmysel dokázaný nebol (nie je ho možné len prezumovať), aplikácia 10 ročnej objektívnej premlčacej doby ústavne konformne udržateľná nie je.

26. V prejednávanom prípade nebolo žiadnym spôsobom nepreukázal, že by už v čase uzavretia konkrétnej zmluvy o úvere existoval úmysel pôvodného veriteľa, ktorý by smeroval k bezdôvodnému obohacovaniu sa na úkor dlžníka- žalobcu. Civilný sporový poriadok, ako procesná norma, ukladá v čl. 8 základných princípov stranám sporu povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (unesenie dôkazného bremena). Ak nebolo v konaní zo strany žalobcu bez akýchkoľvek pochyb preukázané (v štádiu prvoinštančného konania dokonca ani len tvrdené) úmyselné (priamy či nepriamy úmysel) konanie veriteľa s cieľom získať bezdôvodné obohatenie, ktoré by malo vplyv na predĺženie objektívnej premlčacej doby z troch na desať rokov v zmysle § 107 ods. 2 OZ, súd prvej inštancie nebol oprávnený takýto úmysel žalovaného konštatovať (prezumovať) bez relevantných dôkazov. Okresný súd preto postupoval správne, ak zohľadnil ako relevantnú trojročnú objektívnu premlčaciu dobu.

27. Plynutie premlčacej doby na získanie plnenia z bezdôvodného obohatenia súd právne posudzuje podľa lehoty upravenej v § 107 ods. 1 OZ (subjektívna premlčacia doba) a podľa § 107 ods. 2 OZ (objektívna premlčacia doba). V danom prípade z hľadiska právneho posúdenia premlčacej doby bola zásadná objektívna doba, pričom okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku ohľadom objektívnej premlčacej doby konštatoval : „Ak teda poslednú platbu, ktorú uskutočnil žalobca, ako to vyplýva z prehľadu splátok, dňa 16.06.2017, pričom všetky ostatné platby, ktoré žalobca požaduje titulom bezdôvodného obohatenia tejto platbe predchádzajú, tak potom premlčacia trojročná lehota uplynula dňa 16.07.2020, z čoho vyplýva, že žaloba podaná dňa 07.07.2021 je žalobou podanou po uplynutí trojročnej objektívnej premlčacej lehoty.“ Objektívna premlčacia doba tak bola súdom prvej inštancie posúdená a ustálená správne. Vzhľadom na konštatovanie, že objektívna premlčacia doba uplynula, nebol už dôvod osobitne a podrobne skúmať plynutie subjektívnej premlčacej doby, ktorá zásadne môže plynúť len v rámci objektívnej premlčacej doby. Uvedené potom aj súd prvej inštancie konštatoval v odôvodnení rozsudku, keď uviedol : „Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že žalobca nepreukázal a ani to nebolo predmetom dokazovania, kedy sa dozvedel o bezdôvodnom obohatení, teda kedy mu začala plynúť subjektívna dvojročná premlčacia lehota, keďže táto môže plynúť len v rámci trojročnej objektívnej lehoty, ktorá už žalobcovi uplynula.“

28. Odvolací súd, s poukazom na uvedené dôvody a argumentáciu obsiahnutú v predošlých odsekoch, potom prisvedčil správnosti záveru súdu prvej inštancie, že námietka premlčania uplatneného nároku vznesená žalovaným 1/, bola dôvodná s tým, že počiatok plynutia objektívnej trojročnej premlčacej doby pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia začal plynúť od prijatia plnení od žalobcu, pričom v poradí úplne posledné plnenie žalobcu bolo dňa 16.06.2017 a objektívna premlčacia doba tak márne uplynula dňom 16.06.2020. Pokiaľ podal žalobca na príslušný okresný súd žalobu až dňa 07.07.2021, je zjavné, že ju ohľadom svojho nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia podal oneskorene, po uplynutí objektívnej premlčacej doby. Potom je už právne bezvýznamné plynutie subjektívnej premlčacej doby, nakoľko subjektívna premlčacia doba môže plynúť len v rámci objektívnej premlčacej doby a uplynutie objektívnej premlčacej doby má za následok premlčanie uplatňovaného nároku a jeho nemožnosť priznať ho súdnym rozhodnutím, pokiaľ sa žalovaný úspešne v spore premlčania dovolal.

29. Odvolací súd z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom meritórnym výroku II. podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

30. V nadväznosti na vecnú správnosť meritórneho výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie, je potom vecne správny aj závislý výrok IV., ktorým súd prvej inštancie v súlade so zásadou zohľadnenia miery procesného úspechu a neúspechu strán sporu, vyplývajúcej z ustanovenia § 255 ods. 1 a 2 CSP, v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP, po tom, čo konštatoval procesný úspech žalovaných 1/ a 2/ ohľadom výroku II. rozsudku, následne uložil žalobcovi povinnosť nahradiť trovy konania žalovaným 1/ a 2/ každému v rozsahu 100 %. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 ods. 2 CSP ako vecne správny potvrdil aj v závislom výroku IV. o trovách prvoinštančného konania vo vzťahu k výroku II. rozsudku (pokiaľ súd žalobu o zaplatenie sumy 3.316,46 eur zamietol titulom premlčania).

31. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní (§ 255 CSP) a vyslovil, že žalobca, ako v odvolacom konaní v celom rozsahu procesne neúspešná strana sporu, je povinný zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ každému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške, v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP, po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí a to samostatným uznesením.

32. Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
  - b) kto ho robí,
  - c) ktorej veci sa týka,
  - d) čo sa ním sleduje a
  - e) podpis.
- (§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.